

De vină-i Ioana

Alexandru Andrieș

Eram la pământ,
Eram la podea:
Într-o astfel de clipă
A apărut ea.
Ea mi-a zâmbit,
Și eu i-am zâmbit;
I-am dat sufletul meu,
Ea l-a mototolit,
L-a aruncat pe jos...
Te-ntreb: așa ceva, cui i-a fost de folos?

L-am luat de jos,
Am vrut să-l repar.
Meșterul mi-a zis:
"Te zbați în zadar!
Uită-te la mine,
Am păr alb în mustăți:
Sufletul tău e făcut bucăți,
Mai bine lasă-l jos!
Te-ntreb: așa bucăți cui i-ar fi de folos?"

L-am rugat frumos:
"Nu mă lăsa așa,
E imposibil
Să nu fie ceva!"
El a zis: "Există,
Da' e foarte dureros,
Și nici măcar nu știu dacă-i de vreun folos,
Mai bine stai așa,
Și-n loc de suflet îți pun
O bucată de tinichea!"